

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΜΑ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΓΥΜΝΑ...

Όλο και πιο γυμνά
Όλο και πιο άναρθρα
Όχι πια φράσεις
Όχι πια ήξεις
Γραμμάτων σύμβολα
Αντί για την πόλη η πέτρα
Αντί για το σώμα το νύχι
Ακόμα πιο πολλή: μια αιμάτινη
Σκοτωμένη κηλίδα
Πάνω στο μικροσκόπιο.

Μανόλης Αναγνωστάκης

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΟΠΛΙΖΕΙ,
Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου

στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου //

Ο Αλέξης είναι νεκρός. Όμως η σφαίρα του μπάτσου δεν πέτυχε μόνο αυτόν. **Μια στιγμή πέτυχε τις εφηρούχασμένες συνειδήσεις των μικροαστών** φανερώνοντάς τους πως το διαρκές αίτημά τους για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία, για περισσότερο κράτος, μπορεί να σκοτώσει και τα παιδιά τους. Δεν μπορούν άλλο να αναρωτιούνται δήθεν πού είναι το κράτος. **Το κράτος είναι εδώ και αυτή είναι η δουλειά του:** να δολοφονεί και να καταστέλλει, να εγγυάται την προστασία του δόγματος «πυρ-χία – τάξη – ασφάλεια» τη διαιώνιση της κυριαρχίας του κεφαλαίου που διαμεσοθαβεί κάθε κοινωνική σχέση πάνω στις ζωές μας και να ρυθμίζει την ομαλή λειτουργία των ανθρωπόμορφων εμπορευμάτων ώστε να μην «αποκλίνουν» από το καθήκον τους.

Όμως υπάρχουν και αυτοί για τους οποίους αυτή η στιγμή είναι κάθε στιγμή. Αυτοί που κατά εκατοντάδες δολοφονούνται και βασανίζονται στα κάτεργα της δημοκρατίας και που περνάνε στα ψιλά των εφημερίδων. Μετανάστες, τσιγγάνοι, ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας που τόσο καμώνονταν πως δεν υπάρχει. Αυτών που είναι θύματα της ατομικής ιδιοκτησίας.

Κάθε μύθος για την «εθνική ενότητα» κατέρρευσε σε μια στιγμή σαν χάρτινος πύργος. Μέσα σε λίγες μέρες οικογένειες διχάστηκαν. **Όλοι έπρεπε να διαλέξουν και αρκετοί διάλεξαν.**

Η βιτρίνα του θεάματος έδειξε το πραγματικό της πρόσωπο. Το θέαμα σαν έτοιμο από καιρό πέρασε από το θέαμα των καταστροφών στο θέαμα της δολοφονίας, στην παρουσίασή τους σαν ριάλιτι. Τόσος κόσμος με την κάμερα στο χέρι να αναπαράγει την εικόνα των πυροβολισμών και τις φωτιές της οργής, θεατές. Κι όμως τόσος κόσμος να θέλει την καταστροφή του θεάματος.

ΜΜΕ, καλλιτέχνες, διανοούμενοι, επιστήμονες και πανεπιστημιακοί κάθε λογής (ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, στατιστικοί, πολιτικοί αναλυτές), έσπευσαν να εξηγήσουν, να ερμηνεύσουν, να ταξινομήσουν, να καταδικάσουν, να (μη) βρουν αντιστοιχίες απ' το παρελθόν, να τρομοκρατήσουν. Να κάνουν λόγο για «έλληψη παιδείας» τη στιγμή που η δική τους παιδεία ευθύνεται για τον πυροβολισμό.

Όχι, δεν ξενάμε ότι περίφημοι καθηγητές μας συνέβαλαν στη θεωρητική θωράκιση και στο λανσάρισμα του αιτήματος για περισσότερη ασφάλεια, για περισσότερη αστυνομία. **Τους θεωρούμε ένοχους.** Δεν ξενάμε ότι αυτοί εργάστηκαν για την κλοπή του χρόνου και του χώρου μας. Για τον υποβιβασμό της ύπαρξης μας σε απαρέγκλιτες κινήσεις απολύτως ελεγχόμενες. Απ' την εντατικοποίηση της εργασίας, στις «αναπλάσεις» και αποστειώσεις των δημόσιων χώρων. Δεν υπάρχει χρόνος και χώρος για να σκεφτείς, να ζήσεις, να επικοινωνήσεις έξω από το εμπόρευμα, σε πλατείες με παρέες, συλλογικά και όχι σαν ατομικός παραγωγός και καταναλωτής αξίας, αξίας που αφαιρεί την αξία απ' τη ζωή. Το τίμημα είναι βαρύ. Διώξεις, ξυλοδαρμοί, μέχρι και σφαίρες. Αυτό που είναι καθημερινότητα για τους τσιγγάνους και τους μετανάστες, έγινε για μια στιγμή φανερό σε όλους. Το δίλημμα «η ζωή σου ή η επιβίωσή σου» κατέρρευσε με μιαν. Σχολείο, σπίτι, ίντερνετ καφέ, ή αλλιώς σφαίρες.

Τα κόμματα έσπευσαν να καταδικάσουν τη «βία» ζητώντας απ' τον κόσμο να εκφράσει την οργή του στις... κάλπες. Κι αυτά με τη σειρά τους άρχισαν, μηδενός εξαιρουμένου, να πουλάνε ασφάλεια κάθε είδους και απόχρωσης στους ψηφοφόρους.

Τα συνδικάτα λούφαξαν, φανερώνοντας για άλλη μια φορά τον κατασταλτικό τους ρόλο, μη θέλοντας να εξαπλωθεί η κοινωνική έκρηξη στην παραγωγική διαδικασία, ωχριώντας μπροστά στην προοπτική της απεργίας διαρκείας και των συγκρούσεων, έσπευσαν να διαφυλάξουν την κοινωνική «ειρήνη», μια «ειρήνη» που είναι τόσο βίαιη όσο και καθημερινή.

Οι φοιτητικές παρατάξεις δεν παρέλειψαν για άλλη μια φορά να δράσουν την ευκαιρία (όπως πάντα τελευταίες) προσδοκώντας ότι θα αποτελέσουν τον επίλογο αυτής της ιστορίας. Να κάνουν πάλι λόγο για τα συντεχνιακά αιτήματά τους, για το άσυλο στις σχολές, παραβλέποντας πως **το άσυλο κατακτήθηκε στους δρόμους,** πως εδώ και μια βδομάδα οι μπάτσοι είναι αυτοί που ζητάνε άσυλο κλεισμένοι στα τμήματά τους και γύρω απ' τη βουλή.

Κι όμως χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, άνεργοι, μετανάστες, εργάτες, βρίσκονται στο δρόμο. Έστω ασυντόνιστα, καθώς έχουν διαφορετικά βιώματα, διαφορετική κοινωνική θέση και διαφορετικούς ρόλους στην παραγωγική διαδικασία, φώναξαν όλοι μαζί:

Αυτές οι μέρες είναι του Αλέξη
αυτές οι μέρες είναι για μας...